

TÜRK DÜNYASININ ALINGAN ÇOCUĞU: AHISKALILAR

Habibullah MÜRSEL*

Temsilî hikâyeler hakikatleri görmek için bir nevi dürbün gibidir.
Hakikatleri daha yakından görmemize yardımcı olur.

Şöyle bir hikâyeye anlatılır:

Ailenin kahraman oğlunu aileden koparmış, ailesiyle arasına duvar örmüşler. Ailesini unutsun diye ona farklı kimlik vermişler, soyadını da değiştirmişler. Ama o hep ailesini düşünüyor, onlara kavuşmayı hayal ediyormuş. Onu ailesinden ayıranlar, “Her gün duvar ardından gelen sesleri duyduğu için değiştirmekte direniyor.” diye düşünerek onu çok uzaklara göndermişler. “Çok uzaklara, daha yüksek duvarların arkasına gönderelim. Öyle ki ailesinden hiçbir ses ve haber alamasın. O zaman direnemez ve başkalaşır.” diye düşünmüşler. Öyle yapmışlar ve oralarda ona çok sıkıntı ve acı çektirmişler. Lâkin o yine hep evini ve ailesini düşünüyor; onlara kavuşma ümidini hiç kaybetmiyor...

Günün birinde esaretten kurtuluyor, evine dönüyor. Yıllar süren hasret bitiyor ve o çok sevdiği ailesine kavuşuyor. Bu kavuşmayı hayalinde canlandırıyor: Onu kapıda gören babası, akrabaları, bunca hasret ve azaptan sonra eve dönebildiğine, kimliğini, dilini, dinini, tarihini unutmadığına çok sevinecekler; onu bağırklarına basacaklar; yaralarına merhem sürecekler... Bu ümit ve hayallerle evine geliyor. Onu kapıda karşılayan baba, “Evine hoş geldin evlât, buyur!” diyor. Bu kadar. Aileden kimse onun yaralarıyla ilgilenmiyor. “Bir ihtiyacın, bir derdin var mı?” diyen yok! Evinde de sıkıntı ve hastalıklarıyla baş başa kalıyor; hayalleri suya düşüyor.

Hikâyeden gerçeğe dönelim. Ahıska, 1829’dan beri anavatandan ayrı düşmüş, Ruslarla ve Gürcülerle baş başa kalmış. Sovyet zamanında ‘sınır birlikleri’ kurulmuş, sınırlar dikenli tellerle ve köpeklerle koruma altına alınmış. Ahıskalıların Türkiye’ye gidip gelmeleri yasaklanmış... Dahası, 14/15 Kasım 1944’te Orta Asyalara sürülmüşler. Birbirinden uzaklarda mecburî iskâna tâbi tutulmuşlar.

Ahıskalılar, bunca baskı ve zulme rağmen Türklüğünden asla taviz vermediler; 45 sene sonra bir daha sürgüne gönderildiler. Binlerce insan evini barkını bırakarak yollara düştü. Her gittikleri yerde ikinci sınıf insan muamelesi gördüler. Yine de kimliklerinden vazgeçemediler.

Nihayet Demirperde yıkıldı; Türkiye’ye, yani yüz elli yıl önce kopartıldığı ailesine, kardeşlerine kavuşma şansı doğdu. Ahıskalılar, sevinçle ve bin bir ümitle Türkiye’nin yolunu tutular. Bunca sıkıntılara rağmen Müslüman Türk kimliğine leke sürdürmedikleri için kendilerine şefkatli bir kucağın açılacağını hayal ediyorlardı. Fakat onlara, “Sen burada yaşayabilirsin, ama hemen bugünden başlayarak benim gibi aynı şartlarda çalışmayacaksın ve aynı şartlarda tedavi olamayacaksın! Biraz beklemen gerekecek!” dediler.

Ahıska Türkleri bunu anlamakta çok zorlandılar. İşte bu hayal kırıklığı Ahıskalıları Türk dünyasının alingan çocuğu yaptı.

Biz Ahıskalıların bu şoku çabuk atlatması gerekiyor. Türkiye’ye serbestçe yerleşebilmemiz, öyle büyük bir nimettir ki hiçbir sıkıntı bu nimeti gölgeleyemez. Bu nimetleri sıralayalım: Sevdiğin al bayrağın gölgesindesin ve onu balkonuna rahatça asabileceksin. Her yerde çok sevdiğin dili konuşabiliyorsun ve çocukların okulda Türkçe okuyorlar. Türk olduğundan dolayı kimse tarafından küçümsenmiyorsun. Yıllarca hasretini çektiğin ezanları her yerde duyabiliyorsun.

Bugünkü sıkıntının geçici olduğunu, zamanla giderileceğini ümit ediyoruz. En büyük hedefimiz, millî ve manevî değerlere sahip nesil yetiştirmek olmalıdır.

Fırsatları değerlendirmeli, çocuklarımıza iyi bir eğitim vermenin, mülk sahibi olmaktan önce geldiğinin farkında olmalıyız.

*TASİYAD (Tüm Ahıskalılar Sosyal İktisadi İşbirliği ve Yardımlaşma Derneği) Başkanı.